

ΔΗΜΟΦΩΝ

Καύλουμα

Με την ονομασία κούλουμα γραμμάριζαν οι
ιπαΐθιοι πανηγυρισμό της "Καύλης Δεοντίας".
Δεν έριξε εξαιρετική η αρχαία προέλευση της γορτίνης
αυτής που αποτελεί δραματική γερή και
την οποία περιέχεται η αμέσως μετά την Αποκράτ
έναρξη της θεοφανείας.

Για την επιμολυνήσια των συνόματων που παραμένει άγριωστη δύναμη και η αρχή των
τορσαρμού υπάρχουν πολλές απόψεις. Κατά μερικούς προέρχεται από την
αναγράμματισμό της λατινικής λέξης εικυλια που σημαίνει σκυρός, αιρενικά ή
πιλόγες, υποδέιδωντας έτσι το ποδός φαγοποιού με ποδό ρερό. ή το τέλος της
γοργαστικής περιόδου της αποκριάς. Εξικότερη οψις ο Α. Καμπούρογλου
επικείνεται ότι ο άρος είναι καδυρά αθηναϊκός και προέρχεται από τις κοινωνίες των
ναού του Ολυμπίου Διός που τις αποκαλούσαν στην νεότερη ιστορία σε Αθηναϊούς
εοικόπετα, κούλουμα, κούλουμα, κούλουμα, χωρίς όμως αυτό και να προσδιορίζει
την αρχή της γορτίνης που πεδινολογεύεται κατά τη περίοδο της τουρκοκρατίας. Ο ίδιος
είναι προδειτού σε επικείσεις των όπι σε λόφος είτε τον σημερινό βράχεται το
Θεοσίο ονομάζονται επώνυμο αρρώστιο της πόλης των Ολοκνά ήρανταν καλόντων.

Καλή Σαρακοστή!

Οι τρεις ιεράρχες από τον Βαγγέλη Κώνστα, σελ. 2

Κοινωνία από τον gerasimo-memoryland & ποίηση από τον Θεωνά Χαρατσή, σελ. 3

Παιδική Λογοτεχνία από την Ελένη Α. Ηλιά, σελ. 4-5

Κοινωνία & άλλα, σελ. 6-7

Περιβάλλον & πλημμύρες από την Κατερίνα Βασιλάκου, σελ. 8

Οι απέναντι

ροσπαθείς να διακρίνεις, επάνω τους, τις αλλαγές. Δε μπορεί, τρία χρόνια κρίσης κάποιες γραμμές θα έχουν αφήσει. Κάποια ήχη, έστω αμυδρά, στο απάτητο χιόνι των προσώπων τους.

Γελάστηκες. Ο ένας, από τότε που τον θυμάσαι μπροστά σε μια ανοιχτή τηλεόραση έβλεπε Μπάλα. Τίποτα άλλο. Και εξακολουθεί να στέκει εμπρός στην καταπράσινη οθόνη του, ακλόνητος. Το ίδιο σουλούπι, κάπως πιο σκυφτός - περνάνε και τα χρόνια - αλλά εκεί, άγρυπνος φρουρός της ρουτίνας του που δέχτηκε τόσες και τόσες επιθέσεις αυτά τα δύσκολα χρόνια. Επέλεξε να σχυρωθεί ακόμα βαθύτερα στο ποδοσφαιρικό του κέλυφος και να μην ξεμυτίσει, μέχρι να περάσει η μπόρα. Όσο βαθύτερα όμως χώνεται, τόσο χειροτερεύει ο καιρός έξω. Ευτυχώς, η μπάλα δεν τελειώνει ποτέ. Κυλάει ατελείωτα, όπως τα χρόνια μέχρι να φύγει από τον μάταιο τούτο κόσμο.

Οι άλλοι, επαγγελματικά επιτυχημένο ζεύγος που δεν ήθελαν πολλά με τους υπόλοιπους στη γειτονιά, ίδιοι κι απαράλλαχτοι, σα να βλέπεις μια καδραρισμένη φωτογραφία. Μόνο η "καλλέμερά" που καμιά φορά σου πέταγαν έγινε ακόμα πιο υπόγεια, σαν να βγαίνει από βάθη πρωτόγνωρα. Και το βλέμμα τους, που από παλιά έζεφυγε, γλιστρούσε να σε προσπεράσει, ακόμα πιο φευγάτο. Ποιος τους έβρει. Η κρίση, ιδιωτική τους υπόθεση που δεν πρέπει να βγει παραείω, μη τυχόν και χαλάσει η καδραρισμένη φωτογραφία της ζωής τους που κάθε μέρα, σχολαστικά, έσπανονται.

Η οικογένεια, στο ισόγειο, θορυβώδης και χαρούμενη όπως τα παλιά καλά χρόνια. Ακούμαστοι εργάτες του μοντάζ, δεν αφήνουν την παραμικρή σκιά πραγματικότητας να τρυπώσει στην τανία που οι ίδιοι σκηνοθέτησαν και πρωταγωνιστούν. Δεν πρέπει τα παιδιά να βλέπουν τη ζωή της κρίσης. Άλλα να ζουν σε έναν παραμυθόκοσμο γεμάτο γλυκά, ανόητα "παιδικά" βίντεο, χαζοχαρούμενους μεγάλους και δώρα, πολλά δώρα. Τόσα, που θα μένενα κάτω απ' αυτά να μην παίρνουν χαμπάρι τι τρέχει έξω. Η πραγματικότητα δεν τα αφορά, μέχρι να καταλάβουν μόνα τους την απάτη και να σε ρωτήσουν, σε απόγνωστη "γιατί"; Οι δύσκολοι αυτοί καιροί, αντί να τους σμίξουν, τους έχωσαν ακόμα βαθύτερα στους μικρόκοσμούς τους. Κάθε επαφή με τους έξω απειλούσε, απειλεί να κλονίσει λεπτές ισορροπίες εύθραυστων ζωών, σπιμένων σαν πύργοι από τραπουλόχαρτα που έπρεπε να βγάλουν θεμέλια γερά για να αντέξουν τους ανέμους της κρίσης. Και αντέχουν. Αρκεί να μην κοιτάξουν απέναντι.

● <http://gerasimos-memoryland.blogspot.gr>

Σταγόνες ύδατος πέτρας κοιλαίνουσι

Θυμάμαι τα σοφά του λόγια τώρα στο γέρμα του καιρού πως πέφρασαν τόσοι χειμώνες δίχως να τ' αναθυμηθώ;

Πως στάδιαν άπειρες σταγόνες και συσσωρεύτηκε θυμός που πέτρα να 'μουνα θα σπούσα, βράχος θα 'χα κοπεί στα δυό.

Κι ακόμα στέκομαι ορθός, ακόμα πίκρα ανασαίνω στο πείσμα των προφητειών 'κείνων που τ' άστρα προμαντεύουν.

Ακόμα στέκομαι ορθός, πιστεύω 'γώ στον εαυτό μου σαν το χορτάρι που πατούν θα βρώ το δρόμο προς τα πάνω!

Κι αν δάκρυα δεν κυλάνε πια στ' αυλάκια, στις νεροσυρμές κι αν ο ουρανός δεν βρέχει για να βλαστήσει το χορτάρι

Θα σπάσουμε την πέτρα εμείς με το σφυρί απόν' σ' αμόνι θα οργώσουμε την στέρφα γης με τ' άροτρο και το δρεπάνι.

ΣΧΟΛΙΑ: Ο τίτλος του ποίηματος σημαίνει: "Σταγόνες νερού δημιουργούν κολύμβα σε πέτρες" και κατ' επέκταση ο ποιητής εννοεί εδώ μεταφορικά ότι διά της υπομονής και επιμονής μπορείς να κερδίσεις το παν! Πάνω λοιπόν στον τίτλο του ποίηματος δομείται και ολόκληρο το ποίημα. Ο ποιητής σπρωγμένος από μια αταλάντευτη αυτοπεποίθηση πως το έργο του είναι άσιο προσοχής, μας δηλώνει μέσα από μια σειρά με εικόνες πως θα σταθεί στο ύψος των περιστάσεων και θα εκπληρώσει το χρέος του όσο κι αν οι άλλοι των ταπεινώνουν, το οποίο χρέος εν τέλει είναι να συνεχίσει να γράφει και να σπηλιτεύει τις πετρωμένες καρδιές!!

Ήλιος

Βασιλεψε ο ήλιος
μες στον Θερμαϊκό¹
μα θα βγει πάλι ίδιος
το άλλο πρωινό.

Θα σεργιανίσει πάλι
της Πίνδου τα βουνά
και το λευκό του σάλι
θα ντύσει τον ντουνιά.

Μια-μια θα τις μετρήσει
του κόσμου τις κορφές
κι αφού καλημερίσει
θα τις ευρεί σωστές.

Κι όπως θα τον κοιτάω
ορθός στο παραθύρι
ένα φιλί θα στείλω
στα δύο γλυκά σου χελη.

ΣΧΟΛΙΑ: Το ποίημα είναι πολύ απλό και δεν χρειάζεται ιδιαίτερες επεξηγήσεις. Αναφέρεται ρεαλιστικά στην ανατολή του ήλιου που συνδέεται με το συναίσθημα του ποιητή περνώντας από ένα συνδετικό πρόσωπο, το οποίο δεν κατονομάζεται, και στο οποίο ο ποιητής στέλνει το φιλί του.

